RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 83.099 van 25 oktober 1999
in de zaak A. 84.890/IX-1888.

In zake : de VZW Vlaams Nationaal Jeugdverbond,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. VERREYCKEN,
kantoor houdende te VILVOORDE,
Koningslosteenweg 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Financiën.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW Vlaams Nationaal Jeugdverbond op 21 juni 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :
"De impliciet afwijzende beslissing van hetzij de Minister, hetzij de Ministerraad, hetzij de Koning van 1 juni 1999, waarmee geweigerd wordt een beslissing te nemen inzake het verzoek van eiser, gedaan op 2 december 1996, tot erkenning als culturele instelling in de zin van artikel 104, 3˚, d, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, ongeacht de aangetekende ingebrekestelling die daartoe verzonden werd door de raadsman van verzoekster op 6 mei 1999.";

Gezien hetzelfde verzoekschrift waarin de verzoekende partij vordert :
"In hoofdorde
aan tegenpartij de verplichting op te leggen om binnen de maand na het tussen te komen arrest een gunstige beslissing te nemen, waarbij gezegd wordt dat verzoekster erkend is voor de jaren 1997-1998-1999, op straffe van een dwangsom van 100.000 frank per maand vertraging.

Ondergeschikt
tegenpartij te verplichten een wettig gemotiveerde beslissing te nemen over de aanvraag van verzoekster tot erkenning van 2 december 1996, en deze mede te delen aan (verzoekster) binnen de maand na het arrest, op straffe van een dwangsom van 100.000 frank per maand vertraging.";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 9 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 oktober 1999;

Gehoord het verslag van voorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VERREYCKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de Raad van State niet bevoegd is om van de vordering tot schorsing kennis te nemen; dat zij die exceptie steunt op het feit dat bij artikel 4 van de wet van 23 maart 1999 betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken, artikel 569, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek wordt aangevuld als volgt : "(De rechtbank van eerste aanleg neemt kennis) : ... 32° van geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet", welke bepaling in werking is getreden op 6 april 1999; dat zij vaststelt dat de aangevochten impliciete weigeringsbeslissing verband houdt met de toepassing van artikel 104 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 in een individueel geval; dat zij besluit dat wanneer verzoekster deze beslissing aanvecht er duidelijk enkel sprake is van een geschil betreffende de toepassing van een belastingwet;

Overwegende dat er weinig of geen twijfel over kan bestaan dat de verwerende partij artikel 4 van de wet van 23 maart 1999 juist interpreteert; dat er wel enigermate aan getwijfeld kan worden of die wetsbepaling op de onderhavige zaak toepasselijk is; dat artikel 11 van de wet van 23 maart 1999 in een overgangsbepaling voorziet voor de hangende geschillen, die, aldus dat artikel, moeten "worden vervolgd en afgehandeld met toepassing van de vóór 1 maart 1999 geldende regels"; dat men zich de vraag kan stellen of de onderhavige zaak niet als een hangend geschil aangemerkt kan worden; dat dit hierom zo zou kunnen zijn : verzoekster verwijt de verwerende partij een impliciet afwijzende beslissing te hebben genomen over haar aanvraag om erkenning van 2 december 1996; bij arrest nr. 77.618 van 14 december 1998 heeft de Raad op vordering van verzoekster de beslissing van 20 februari 1998 van de Ministerraad geschorst waarbij over genoemde aanvraag afwijzend is beslist; een van de kritieken die verzoekster in de

huidige zaak op de verwerende partij uit, is dat zij dat arrest negeert;

Overwegende dat het binnen het raam van het kort geding niet nodig is over de bevoegdheidskwestie een uitspraak te doen; dat immers ook was de Raad bevoegd, hij de vordering zou moeten afwijzen; dat de verwerende partij terecht die vordering onontvankelijk acht omdat zij gericht is tegen een zogenaamde impliciete weigering van de verwerende partij om een beslissing te nemen over verzoeksters aanvraag om erkenning van 2 december 1996 terwijl er een expliciete beslissing over die aanvraag bestaat, te weten de weigeringsbeslissing die geschorst is bij ’s Raads voormeld arrest nr. 77.618; dat verzoekster van die expliciete beslissing de vernietiging kan vorderen -wat zij doet-, maar zolang die bestaat niet in het tot stand gekomen zijn van een impliciete beslissing kan doen geloven;

Overwegende dan weer dat mogelijk verzoekster zo kan worden gelezen dat waar zij in werkelijkheid tegen opkomt, is tegen de weigering van de verwerende partij om de geschorste weigeringsbeslissing in te trekken en te vervangen door een nieuwe beslissing waarbij de gevraagde erkenning wordt verleend of waarbij ten minste gemotiveerd wordt waarom ze niet wordt verleend; dat ook een zodanige interpretatie van haar vordering verzoekster echter niet vooruithelpt; dat, immers, geen van verzoeksters annulatiemiddelen de Raad tot de ook maar voorlopige conclusie kan brengen dat de verwerende partij zonder geldige reden geweigerd zou hebben haar beslissing in te trekken en te vervangen; dat de Raad daar ook niet toe gebracht zou worden door de stelling van verzoekster dat door haar houding de verwerende partij ’s Raads schorsingsarrest nr. 77.618 heeft genegeerd; dat dan toch in rechte dat arrest de verwerende partij niet verhinderde, in plaats van zelf over het lot van haar geschorste beslissing te beslis-

sen, af te wachten wat de Raad over dat lot uiteindelijk zou beslissen ingevolge verzoeksters vordering om die beslissing te vernietigen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig oktober 1900 negenennegentig, door :

de H. J. BORRET, voorzitter,
Mevr. S. VAN AELST, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. BORRET.**